

Pod železnými křídly hvězd

Heiden

Kovově šedý sráz, čnící nad chladnou řeku,
pod póry kůže hřeje světlo nových světů.
Ve svitu vzdálených lun, lidmi nepoznaných,
nebe dneška již mizí, mizí zde v mých dlaních.
Ohromen barvou šera, skrytého v říčních tocích.
Oslepen jassem novy, bdící při mých krocích.
Pod nohama zebe, jako mlha padlý strach,
podlomen osudem zhůry hvězdných, chladných, cizích.
Drah!

Na strunách noci ať hrají, hrají vládcové prastaří,
tóny mých tužeb a snů, tóny jež nikdo nestráží.
Na hladinách nehybných jezer, kde stříbrné labutě sní,
ať lesknou se verše mých slov, verše v nichž stále jsem s ní...
Ptám se vás mudrci skrytí, v kmenech, v horách spící,
proč víc a víc vadne náš svět, proč hasnou plameny svící?
Doléhá stále víc pocit, pocit ten v nitru mém dlící,
tak děsivě známý je plamen, pocit že jedna z těch svící
je má!